

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: S. K. M. K.

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 stycznia 2019 r. we W.

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko M. L.

o przywrócenie do pracy i inne

postanawia:

I. umorzyć postępowanie w sprawie;

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 lipca 2018 r. oraz w dniu 17 lipca 2018 powódka E. M. wniosła o przywrócenie do pracy u strony pozwanej M. L. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) we W.. W uzasadnieniu swoich żądań powódka podniosła, że otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia za czyny które według powódki nie miały miejsca. Powódka wskazała, że nawet jeśli wychodziła wcześniej z pracy, to było to w uzgodnieniu z pracodawcą. Odnośnie zarzutu nieuzupełnienia kwalifikacji potrzebnych do wykonywania zawodu, to powódka wskazała, że chciała ona uzupełnić te kwalifikacje, lecz nie wiedziała w jaki sposób. Odnośnie natomiast do zarzutu, że nie dostarczyła ona zwolnienia lekarskiego do pracodawcy, powódka wskazała, że nie miała takiego obowiązku zgodnie z informacją otrzymaną od lekarza prowadzącego. Powódka nigdy nie otrzymała od pozwanej skierowania na badania lekarskie, zatem zarzut że ich nie przeprowadziła jest bezpodstawny. Powódka zaprzeczyła również, że nie rejestrowała pacjentów i zaprzeczyła, że udzielała im niezgodnych z prawdą informacji. Pozostałe zarzuty wskazane w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę odnośnie w szczególności niewłaściwego zachowania powódki wobec pacjentów również nie zasługują na uwzględnienie.

Pismem z dnia 23 lipca 2018 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od pozwanej odzieży ochronnej przez 6 lat w kwocie 720 zł, obuwia ochronnego przez 6 lat w kwocie 300 zł oraz ekwiwalentu za pranie odzieży przez 6 lat w kwocie 3500 zł. Powódka nie uzasadniła swoich żądań w tym zakresie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów reprezentacji według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że wszystkie wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyny są prawdziwe.

Na rozprawie w dniu 7 stycznia 2019 r. strony zawarły ugodę sądową na mocy której pozwana M. L. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) we W. zobowiązała się wydać powódce E. M. nowe świadectwo pracy zawierające informację o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron w terminie 14 dni od dnia zawarcia ugody. Powódka zobowiązała się zwrócić stronie pozwanej świadectwo pracy z dnia 25.06.2018r. w terminie 7 dni od dnia zawarcia ugody. Strony zgodnie oświadczyły, że znoszą wzajemnie koszty postępowania wynikające z niniejszej sprawy. Strony również zgodnie oświadczyły, że niniejsza ugoda wyczerpuje wszelkie ich roszczenia wynikające z niniejszej sprawy i w przyszłości nie będą z tego tytułu wywodzić dalszych roszczeń, a także, że niniejsza ugoda jest zgodna z ich wolą, dla nich zrozumiała i jako taką podpisują.

Żadna ze stron nie zgłaszała w trakcie redagowania treści ugody oraz bezpośrednio po jej zawarciu że nie rozumie treści poszczególnych postanowień i skutków zgodnie składanych przez strony oświadczeń woli, że w treści ugody nie ma postanowień jej satysfakcjonujących oraz nie uzależniła również swojej woli negocjowania i zawarcia ugody od innych okoliczności – nie objętych warunkami zawartej ugody.

W dniu 7 stycznia 2019 r., mając na uwadze zawarcie przez strony postępowania ugody sądowej, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania. Równocześnie, mając wzgląd na zasady słuszności, Sąd odstąpił od obciążania stron kosztami postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 355 §1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt zawarcia ugody pomiędzy stronami wydano postanowienie jak w pkt I postanowienia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, że ugoda była w niniejszej sprawie niedopuszczalna z uwagi na jakąkolwiek z przesłanek jej zawarcia, gdyż nie zmierzała do obejścia prawa, nie naruszała prawa ani zasad współżycia społecznego.

Sąd bazując na woli stron postępowania, w tym powódki, chcące zakończyć postępowanie w sprawie ugodą czyniącą zadość wszelkim jej roszczeniom, a także mając na uwadze iż tak brzmiąca ugoda jest zgodna z prawem, zasadami współżycia społecznego oraz nie narusza słusznego interesu stron, zatwierdził ją i umorzył postępowanie w sprawie. Stanowisko Sądu, w pełni popierają twierdzenia powódki, wyrażone na rozprawie. Zgodnie z treścią protokołu posiedzenia w którym zawarto ugodę, powódka była zainteresowana zawarciem ugody, która w całości wyczerpie zakres spornych pomiędzy stronami kwestii. Dokonując wykładni oświadczeń woli stron, Sąd zarówno przy pierwszym rozpoznaniu sprawy jak i w toku późniejszego postępowania uznał, iż okoliczności zawarcia ugody wskazują iż zgodnie z treścią art. 65 § 1 k.c. strony zawarły ugodę, która w swej materii wyczerpywała wszelkie dochodzone przez powódkę roszczenia.

Sąd podzielił poglądy orzecznictwa jak i doktryny doktryny, (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2008 r. I ACa 876/08, LEX nr 518066, M. Pyziak-Szafnicka [w:] J. Panowicz-Lipska, Prawo zobowiązań - część szczegółowa, 2011 s. 104). wedle których kwestię podstawową, decydującą o sensie zawierania ugód i ich znaczeniu w obrocie, stanowi niedopuszczalność powołania się na błąd dotyczący okoliczności wątpliwych i spornych. „Jak słusznie zauważono, eliminacja tego rodzaju błędów jest podyktowana naturą i celem ugody; gdyby ustawodawca dopuścił wzruszenie ugody z powodu błędów dotyczących kwestii wątpliwych, ugoda byłaby zawsze czynnością tymczasową, wiążącą strony tylko do chwili wyjaśnienia przez nie rzeczywistego stanu rzeczy.

Należy stwierdzić, iż strony w chwili zawierania ugody posiadały wiedzę dotyczącą stanu faktycznego, a co za tym idzie w pełni zdawały sobie sprawę z tego, jakie okoliczności pozostają spornymi, oraz pośrednio – jak mocną pozycję w procesie posiada.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie SN wyrażenie zgody na zawarcie ugody, a więc i na zakończenie postępowania sądowego, może być jako czynność procesowa odwołana z przyczyn uzasadnionych aż do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Ze względu na swój materialnoprawny charakter ugoda podlega natomiast przepisom o wadach oświadczenia woli (art. 82-88 k.c.), przy uwzględnieniu przepisów szczególnych (art. 918 k.c.), umożliwiających uchylenie się od skutków złożonego oświadczenia. Przyczyny wadliwości oświadczenia woli strony zawierającej ugodę muszą być wyraźnie udokumentowane (por. postanowienie SN z 14.06.2005; sygn. V CK 691/04; LEX nr 177225).

Uchylenie się od skutków prawnych ugody sądowej może nastąpić zgodnie z art. 918 § 1 KC w związku z art. 300 KP jedynie wówczas, gdy zawierając ugodę strony działały pod wpływem błędu dotyczącego stanu faktycznego, który obie strony uważały za niewątpliwy, a spór nie powstałby, gdyby w chwili zawierania ugody wiedziały o prawidłowym stanie rzeczy. W rozpatrywanej sprawie nie istniała sytuacja przewidziana w powyższym przepisie. Żadna ze stron nie działała w błędzie co do stanu faktycznego.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt zawarcia ugody pomiędzy stronami wydano postanowienie jak na wstępie. Jednocześnie mając na uwadze zasady słuszności Sąd odstąpił od obciążania stron kosztami części opłaty od pozwu od której powódka była zwolniona z mocy ustawy, o czym orzekł jak w pkt. II postanowienia.